

Výkon tohoto práva ponechávají sice uher. zákony namnoze vládě a nikoliv jednotlivému ministru; avšak ve smyslu ústavního zřízení republiky čsl., jak zračí se zejména v předpisech § 64, odst. 2 a § 81 úst. listiny, jest jednotlivý ministr součástí a orgánem vlády a jest, pokud opak není výslovně stanoven, oprávněn k výkonům aktů vládní moci spadajících do jeho resortu.

Nelze tedy shledati nezákonnost v tom, že žal. úřad zakázal užívání zmíněných učebnic náboženství na školách v Podk. Rusi.

Pokud se stížnost proti tomuto zákazu dovolává autonomie přiznané Podk. Rusi mimo jiné též v oboru školském a náboženském, může se ovšem autonomie Podk. Rusi (§ 3 úst. listiny) pohybovati jen v mezích platného právního řádu, a když — jak shora dovozeno — platný právní řád dává vládě resp. ministru škol. právo zakazovati učebnice na školách včetně učebnice náboženství, nelze shledati porušení autonomie Podk. Rusi ústavou zaručené v tom, když příslušný správní orgán práva toho použije.

Právo vlády resp. min. škol. schvalovati po případě zakazovati učebnice není v uvedených předpisech nijak omezeno a jest tudíž ponecháno úvaze vlády, resp. ministra škol. Jest ovšem pravda, že úvaha tato nebude zcela neomezenou, nýbrž že zakazovací právo bude míti určité hranice dané zejména zájmy státními po případě zájmy školské výchovy. Proto bude také věcí vlády resp. min. škol., aby zákaz té které učebnice z těchto hledisek náležitě odůvodnil.

V daném případě ovšem školský odbor civ. správy Podk. Rusi k svému shora uvedenému výnosu odůvodnění žádné nepřipojil, ač odůvodnění takové ve výnosu min. škol. z 26. ledna 1925 způsobem shora uvedeným bylo obsaženo. V tomto nedostatku neshledal však nss podstatné vady řízení a to proto, poněvadž stěžující si eparchiální správa o zákazu zmíněných učebnic byla vyrozuměna též, pokud jde o Slov., výnosem referátu min.-a škol. z 22. dubna 1925, který sdělen byl též řec.-kat. biskupskému úřadu v Užhorodě a ve kterém příslušné odůvodnění po stránce jazykové také bylo uvedeno. Mimo to stížnost, jak příslušný pasus její svědčí, jest si sama vědoma toho, že min. zakázalo užívání těchto učebnic proto; poněvadž se v nich užívá odchýlného pravopisu. Že by pak důvod min. uvedený nemohl býti základem pro zákaz učebnic, stížnost neuvádí a nss neshledal, když přec důvod tento spadá do rámce zájmů státních a školských, k jejichž ochraně, jak shora uvedeno, zákaz lze vysloviti. — — —

Č. 8346.

Zaměstnanci veřejní: * Institut výslužby po neurčitou dobu podle § 6 lit. b) zák. č. 46/1868 ř. z. zůstal nedotčen zákonem č. 15/1914 ř. z. (služební pragmatika úřednická) a nemá soudce, který byl výslužbou toho druhu kárně potrestán, nároku na to, aby byl přeložen podle § 79 odst. 2 služ. prag. do trvalé výslužby.

(Nález ze dne 13. ledna 1930 č. 12.495/28.)

Prejudikatura: Boh. A 8318/29.

Věc: Bedřich S. v M. proti ministerstvu spravedlnosti o dání do trvalé výslužby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem vrch. zem. soudu v Brně jako kárného soudu z 22. května 1923 byl st-l uznán vinným služ. přečinem podle § 2 zák. z 21. května 1868 č. 46 ř. z., §§ 45 a 47 pat. z 3. května 1853 č. 81 ř. z. a odsouzen za to podle § 6 lit. b) zák. č. 46/1868 ř. z. ke kárnému trestu dání na odpočinek po neurčitý čas se snížením výslužného na dvě třetiny řádných požitků. Nález tento byl potvrzen nálezem nejv. soudu jako kárného soudu odvolacího z 27. prosince 1924. Vykonáváje tento trest kárný dal min. sprav. výnosem z 8. ledna 1925 st-le s účinností od 27. prosince 1924 na odpočinek na neurčitý čas se snížením výslužného na dvě třetiny řádných požitků.

Podáním z 28. prosince 1927 žádal st-l poukazuje k tomu, že dnem 26. prosince 1927 uplynula doba tří let jeho dočasného odpočinku, aby byl dán podle ustanovení služ. pragmatiky na trvalý odpočinek s účinností od 1. ledna 1928. Žádosti této nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím, poněvadž ustanovení § 79 odst. 2 služ. prag. nelze u st-le použít, ježto tento předpis vztahuje se pouze na opatření provedená na základě §§ 75 a 76 služ. prag., nikoli však — s výjimkou ustanovení § 97 odst. 2 služ. prag., jež však pro soudce neplatí, — na pensionování učiněná na jiném podkladě, zejména na pensionování kárná.

O stížnosti nss uvážil:

Na sporu jest otázka, přísluší-li soudci, který byl dán justiční správou na základě pravoplatného kárného nálezu na odpočinek po neurčitý čas se snížením výslužného na dvě třetiny řádných požitků, nárok na to, aby byl po uplynutí tří let tohoto odpočinku přeložen na trvalý odpočinek po rozumu § 79 odst. 2 služ. prag. či nikoli. Otázkou tou zabýval se nss již v nál. Boh. A 8318/29, kde vyslovil právní názor, že institut výslužby na neurčitou dobu podle § 6 lit. b) zák. č. 46/1868 ř. z. zůstal nedotčen služ. pragmatikou č. 15/1914 ř. z. a že nemá proto soudce, který byl kárně přeložen do výslužby po neurčitou dobu nároku na to, aby byl přeložen podle § 79 odst. 2 služ. prag. do trvalé výslužby.

Není sporu o tom, že byl st-l v důsledku kárného odsouzení pro služ. přečin podle § 6 lit. b) zák. č. 46/1868 ř. z. dán výnosem min. sprav. z 8. ledna 1925 na odpočinek po neurčitý čas se snížením výslužného na dvě třetiny. Ale pak nemá podle toho, co bylo shora řečeno, nároku na to, aby byl po uplynutí tří let tohoto odpočinku dán na odpočinek trvalý podle § 79 odst. 2 služ. prag. a je opačný názor stížnosti mylný.

Na tom nemohou nic změnití vývody stížnosti, které ze zcela všeobecného znění § 79 služ. prag. dovozují, že nelze činiti rozdíl mezi soudcem, přeloženým na odpočinek v cestě kárně a soudcem dočasně pensionovaným. Nemáť služ. pragmatika žádného vztahu k § 6 zák. č. 46/1868 ř. z. a nelze proto použití předpisů pragmatiky té na kárný trest odpočinku na neurčitý čas. Tento je svou vnitřní povahou podstatně jiným institutem než dočasný odpočinek ve smyslu služ. prag.